

mast laagris. Prantsuse vägi launis tük kaugemal, mispäras, kui sūgise sadused ilmad tee pehmeks ja porisefks tegid, moona wedamine laagri ja sadama wahel pääw pääwalt ife raskemaks läks. Hobused tūpikid aega mõõda porisel teel; suurem hulk neist, toidu puudusel juba kroniks läinud, ei jäksand enam koormaid wedada, waid lõpesid enamist teele. Lae, wad kandsid moona igali poolet rohkest sadamasse koko, kus mitmest seal ülesliiga oli, senni kui laogris föigest kibepuudus käte tuli. Kellel hobune kõrteel koorma ette mahalanges, se ladus nii paljo kui jahpas oma selga, ja jäitis koorma Jumala heoleks wahtida. Jõemine, kus hobused ikkasiinamaks läksid ja need mis jalul, enam teele ei jõudnud minna, pidid mehed, kui nälga ei tahtnud surra, enamist föik tarvitused oma seljas laagri kandma. Kui fögil priske tervis käas, föikt täis ja mõnuus latte keha ümber oleks olnud, siis poleks vist kellegile seitsme ja kümne verstone tee pääwatu teinud; aga siin näitas lugu igapidi teisite. Seläbi et haawatud ja haigeid paljo laatsarettides oli, läks teenistus teistel wäga rängaks; nemad pidid ööd ja pääwad korda mõõda laagri ümber wahil käima, wallisti ja kraasvisti ünbertingi tegema, lõhutud warjusi parandama, wahel Venelaste vasta sõdima, kes neile paljo mahti ei annud. Arvast läks siis öö rahulist mõõda. Venelased tungikid pimeduse warjul enamist igal ööl Sewastopolist välja, roomasid salamahki kassit warbil ligemalle ja langeid siis äfitsekt waenlaste

peale, kus föik, mis Neil ettejuhtus, puruks tehti. Esuguse alalise ränga teenistuse ikkas ei olnud meestel paljo aega sadamast minna moona tooma. Ja siiski, nii wõimato se asi näitab, leiti igapääw hommikust öhtuni Prantsuse sõamehi laagri ja sadama wahel teel, rooske koorma all pealegi rõõmsad ja nalsjakad. Tee ei olnud mitte kerge; seal lamas lõpend hobuste raipeid, lagund wanfrite rišu ja paljo muud koli ja kroami sagedast hunniko kaupo, mis sõitjate ja jalameeste käiki mitmel kombel raskendbasid.

Enam ellitatud Inglis sõamehed, kes tännine kui ema poeokesed kodu ahjupingil, lihawaognate naabris istunud, siurufid ka siin, kus teenistuse wolist nastuke mahti saiwad, selile ehit fülleli, kuda juhtus, leotes et toit — kui hiietele magaja kassili suhu — nende käte joofeks. — Aga iodul ei elnud jalga, misga wõis tulla, ja wedeloojuste hulg sulas iga-pääw pisemaks koko; viimaks ei olnud meestel paremat nõuu, kui pidid tühja föihu sunnitusejärgse minema. Jõemine chitati ful raudtallaline tee ja seati auurowanfrid tallade peale weerema, mis üls wäga ménus ettenõtmise oli, aga kahjo! siin wäga iljats jäi. Ehit ful auuro rammu mere päivil mitte meid imewärgi sarnalisi tegusi teimitab, siiski ei olnud enam wõimalik neid sadasi jälle elusse tagasi kutsuda, mis enne seda otsa olid jaanud. — Teine wiga töhusid fest, et Inglis sõawääl osavaid asjatallitajaid ei olnud, kes kui lugu kusfil ette seatud nõörifriipsust wähä förmale joostis, sohe oma pää-